

Arrest

nr. 192 797 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Baraki Rajan, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar. U werkte als slager in uw dorp, waarbij u vaak werd lastiggevallen door de taliban die eisten dat u geld en vlees aan ze gaf. Omdat de taliban het u op die manier onmogelijk maakten om geld te verdienen, nam u rond 1390 (maart 2011/maart2012 volgens de gregoriaanse kalender) van uw vriend Aziz een job aan als winkelhouder in zijn souvenirwinkel buiten aan de poort van de militaire basis Shank, in Logar. Op het einde van de tweede maand kreeg u een dreigbrief van de taliban waardoor u uw job opgaf. Een maand later, rond de zomer van 1390, besloot u samen met uw vrouw en dochter naar Kaboel te vluchten om bij uw schoonouders in te trekken. U verhuurde uw

huis en met de opbrengst vertrok u naar Kaboel. Onderweg naar Kaboel werd jullie auto tegengehouden door de taliban, en toen u probeerde te vluchten, namen de taliban uw auto onder vuur en doodden daarbij uw vrouw en dochter. U werd zelf geraakt door een kogel en u besloot hierna om naar Iran te vluchten waar u twee jaar en twee maand werkte als slager. Toen u naar Turkije wilde vertrekken en uw Iraanse werkgever om uw loon vroeg, weigerde hij te betalen en gaf hij u aan bij de politie.

In september 2013 werd u gedeporteerd naar Afghanistan. U besloot naar Kaboel te gaan, waar de neef van uw vader actief was. Omdat u geen geld had, regelde uw neef een job voor u als chauffeur bij het bedrijf Kaboel Karwan, waarbij u werknemers van de politie van de stad Kaboel moest vervoeren tussen hun verschillende werkplaatsen. U werkte er zes maanden, waarna de imam van uw dorp in Logar u een nieuwe dreigbrief van de taliban overmaakte, ditmaal door uw werk als chauffeur voor de politie. U werd ontslagen toen u de brief liet zijn aan uw werkgever. Nadat u de neef van uw vader op de hoogte had gebracht van de brief, raadde hij u aan te vluchten. Twee dagen na ontvangst van de dreigbrief ging u terug naar Logar om uw huis definitief te verkopen aan de mensen die het hadden gehuurd. In Baraki Rajan werd u gevat door de taliban en ontvoerd naar een naburig dorp. U werd achttien dagen door hen gefolterd, tot u kon ontkomen met de hulp van Telah Mohammad, iemand van uw dorp die met de taliban samenwerkte. Hij vertelde u dat er een persoon was die 400.000 Afghani vroeg om uw ontsnapping te regelen. U ging akkoord en de volgende avond kon u ontsnappen. U verbleef twee maanden bij een houtverkoper, waarna u uw neef belde en hem vertelde dat hij uw huis moest verkopen voor 600.000 Afghani. U betaalde de man die uw ontsnapping had geregeld en u ging met de resterende 200.000 Afghani naar Iran, waar u vijf maanden verbleef. U ging vervolgens naar Turkije, waar u opnieuw twee maanden bleef alvorens u naar België vertrok.

U kwam aan in België op 14 september 2015 en u vroeg op 24 september 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban vanwege uw werk als winkelier bij de militaire basis Shank in Logar en uw werk als chauffeur voor de politie in Kaboel.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er uit uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding ernstig in het gedrang brengen. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vrouw en kinderen in het begin van winter werden neergeschoten door de taliban toen jullie op weg waren naar Kaboel (CGVS I, p. 9). Echter, tijdens uw tweede gehoor past u plots uw verklaringen aan en beweert u dat jullie werden beschoten tijdens de lente of de zomer (CGVS II, p. 8-9). Dat u compleet tegengestelde verklaringen aflegt over het moment waarop uw vrouw en kind werden omgebracht door de taliban, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Voorts moet worden vastgesteld dat u zeer bizarre uitspraken doet over de bedreigingen van de taliban vanwege uw job als winkelier bij de basis Shank in Logar. Zo verklaart u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u die job opgaf omdat u een dreigbrief kreeg van de taliban en u voor uw leven vreesde (CGVS II, p. 7-8). Echter, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u die bewuste dreigbrief van de taliban had verscheurd omdat u hem niet serieus nam (CGVS I, p. 23). Deze twee verklaringen zijn onmogelijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u een dreigbrief van de taliban niet serieus zou nemen. Te meer daar u reeds verklaarde dat u uw job als slager had opgegeven omdat de taliban het u onmogelijk maakten om geld te verdienen (CGVS I, p. 13). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u er geen ervaring mee had en dat u de dreigbrief daarom niet serieus nam (CGVS I, p. 23). Deze verklaring weet evenmin te overtuigen. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor op het CGVS immers dat u ontslag nam als verkoper van het souvenirwinkeltje omdat er voor u reeds een tolk die op de basis werkte in Logar een dreigbrief had gekregen en dat hij daarna werd vermoord (CGVS II, p.7-8). U had dus wel degelijk ervaring met dreigbrieven van de taliban en wist dat deze niet licht moesten worden opgenomen. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Bovendien is het bizar dat u niet aan uw vriend Shams, de eigenaar van de winkel, heeft gevraagd of hij werd bedreigd of niet. U verklaarde immers dat Shams ook mee in het souvenirwinkeltje stond en hij dus even zichtbaar was als u (CGVS I, p. 14). Echter, wanneer u wordt gevraagd of Shams werd bedreigd, moet u toegeven dat u het niet weet omdat u het hem niet heeft gevraagd (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat Aziz uw vriend was en ook risico liep, verklaart u bizar genoeg dat u niet verantwoordelijk voor hem was (CGVS II, p. 8). Er kan evenwel op zijn minst worden verwacht dat u bezorgd was voor uw vriend die u een job had aangeboden nadat u uw werk als slager moest opgeven.

Dat u er nooit bij had stilgestaan dat uw vriend ook bedreigd kon worden door de taliban, zorgt voor verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u hebt gewerkt voor het bedrijf Kaboel Karwan waarvoor u werknemers van de politie van de stad Kaboel moest vervoeren tussen hun verschillende werkplaatsen. Er werden namelijk verschillende inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van deze job, die u uitoefende na uw terugkeer uit Iran, ernstig in twijfel trekken. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u tijdens de derde maand van 1392 (mei/juni 2013 volgens de gregoriaanse kalender) terugkwam uit Iran (CGVS I, p. 23). In uw tweede gehoor komt u hier plots op terug en beweert u dat u terugkwam uit Iran rond de negende of tiende maand van 1392 (november 2013/januari 2014 volgens de gregoriaanse kalender). Dat u zich niet meer kunt herinneren of u in de late lente of de late herfst van 2013 bent teruggekeerd, is erg opmerkelijk. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, beweert u dat u niet goed bent met maanden (CGVS II, p. 15). Deze verklaring weet echter allerminst te overtuigen. Aangezien u kort na uw terugkeer uit Iran aan de slag ging bij dit bedrijf in Kaboel en u dus geen duidelijkheid kunt scheppen over het moment waarop u aan de slag ging bij Kaboel Karwan, brengt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als chauffeur voor de politie van Kaboel en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban ernstig in het gedrang. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt over de duur van uw verblijf in het hotel in Kaboel, waar u tijdelijk verbleef tot u bij Kaboel Karwan aan de slag ging. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u gedurende één maand op hotel verbleef (CGVS I, p. 23). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweert u plots dat u drie maanden op hotel verbleef (CGVS II, p. 16).

Ook legt u inconsistente verklaringen af over hoe lang Mawlawi Sher, de imam van uw dorp in Logar, de brief reeds in handen had voor hij die aan u kwam afgeven in Kaboel. Zo zegt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat hij de brief ongeveer twintig dagen of een maand in zijn bezit had voor hij hem aan u gaf (CGVS I, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor moet u evenwel toegeven dat u geen idee heeft hoe lang de imam de brief al in zijn bezit had voor hij hem u bezorgde (CGVS II, p. 5). Daarnaast zijn de datum op de dreigbrief en de inhoud van de appreciatiebrief van het bedrijf Kaboel Karwan moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u opgegeven chronologie. Zo beweert u dat u de dreigbrief kreeg nadat u zes maanden had gewerkt als chauffeur voor de politie (CGVS II, p. 4). Echter, de dreigbrief werd opgesteld op 4/12/1435, wat omgerekend neerkomt op 7 mizan 1393 (29 september 2014 volgens de gregoriaanse kalender)(CGVS I, p. 21-22). Gelet op uw verklaringen over de duur van uw functie bij Kaboel Karwan is deze datum niet verenigbaar met de appreciatiebrief van uw voormalige werkgever waarin enkel staat dat u in 1392 voor hen heeft gewerkt (maart 2013/maart 2014 volgens de gregoriaanse kalender), temeer daar mizan de zevende maand is in de Afghaanse kalender (CGVS I, p. 22). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw werk bij Kaboel Karwan en uw daaruit voortvloeiende problemen met de taliban verder op de helling.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban exact wisten wanneer u uw huis kwam verkopen in Baraki Rajan zodat ze u konden ontvoeren. Zo beweert u dat enkel de neef van uw vader, de koper en de vastgoedmakelaar op de hoogte waren van uw komst (CGVS II, p. 11; 13). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat de koper of de vastgoedmakelaar mogelijks banden had met de taliban (CGVS II, p. 13). Dit is echter weinig aannemelijk.

Bovendien zijn uw verklaringen louter hypothetisch en zijn zij niet in staat om de bovenstaande onaannemelijkheid uit te klaren. Zo bent u later wel in staat geweest om uw huis te verkopen aan dezelfde koper nadat u was ontsnapt uit uw gevangenschap bij de taliban, en dit zonder problemen (CGVS II, p. 5; 13). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u door hen verraden werd.

Daarenboven is het zeer bizar dat u niet naar een voorzichtigere oplossing zocht om uw huis te verkopen. Zo beweert u dat u het enkel persoonlijk kon doen, en dat u naar Baraki Rajan moest afreizen om de deal te sluiten (CGVS II, p. 11). Het was evenwel logischer geweest om de neef van uw vader de zaak te laten afhandelen, zodat u geen risico liep door persoonlijk naar het gebied te komen waar de taliban naar u op zoek waren. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat er geen andere mogelijkheid was omdat het dorpshoofd getuige moest zijn. Gevraagd waarom de koper en het dorpshoofd niet naar Kaboel kwamen om de deal te sluiten, of waarom u niet aan een meer praktische oplossing heeft gedacht, moet u toegeven dat u er nooit zo over heeft nagedacht omdat u bang was (CGVS II, p. 11; 13). Echter, gelet op wat de taliban u volgens uw verklaringen reeds hadden aangedaan, is het zeer bizar dat u niet voorzichtiger was. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban op losse schroeven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige uitspraken doet over de plaats waar de taliban u gevangen hielden. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de taliban u wegvoerden naar Qalai Mohammad Shah (CGVS I, p. 25). Echter, tijdens uw tweede gehoor past u uw verklaringen aan en zegt u dat ze u naar Alla Dadkhil voerden. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat er 400 meter

tussen Qalai Mohammad Shah en Alla Dadkhil ligt. Geconfronteerd met het feit dat het nog steeds twee verschillende dorpen zijn, beweert u dat Qalai Mohammad Shah en Allah Dadkhil tot dezelfde stam behoren (CGVS II, p. 12). Wat er ook van zij, deze verklaring is niet afdoende om te verhelderen waarom u twee verschillende dorpen heeft aangeduid als de plek waar de taliban u gevangen hielden. Ook dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Tenslotte moet ook nog worden opgemerkt dat uw kennis over het bedrijf Kaboel Karwan erg beperkt is. Zo beweert u dat Kaboel Karwan, het bedrijf waar u voor werkte, contracten aannam. Echter, u weet niet wat voor contracten en u kan enkel zeggen dat ze een contract hadden met de politie waarbij ze politie voorzagen van voertuigen (CGVS I, p. 24). Wanneer u wordt gevraagd wat uw taken waren als chauffeur, beweert u dat u de politie naar verschillende plaatsen moest brengen, zoals plekken die de politie moest doorzoeken, check points waar wagens werden gecontroleerd of plaatsen waar wegen moesten worden geblokkeerd (CGVS I, p. 24). Het is evenwel weinig aannemelijk dat de politie een privébedrijf zou contracteren om politieagenten naar hun verschillende werkplaatsen te brengen als de politie dat even goed zelf zou kunnen doen. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u niet weet waarom de politie dat niet zelf deed (CGVS I, p. 24). Bovendien beweert u dat u agenten moest oppikken in Selo Markazi en moest brengen naar Qalai Zaman Khan (CGVS I, p. 24). Echter, u heeft geen idee waarom de agenten op die plaatsen moesten zijn, wat er daar te zien was en wat ze er moesten doen (CGVS II, p. 24-25). Er kan echter worden verwacht dat u op zijn minst meer kan vertellen over een job die u zes maanden heeft uitgeoefend. Dat u het tegendeel bewijst, zet de geloofwaardigheid van uw job als chauffeur voor de politie in Kaboel op losse schroeven.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de appreciatiebrief van Kaboel Karwan, moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en afkomst uit Baraki Barak, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De briefomslag bevestigt enkel dat u post ontving vanuit Kaboel. Wat betreft het Belgische medisch attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonfamilie en uw vaders neef in Kaboel wonen (CGVS II, p. 4 en 7). U beweert evenwel dat uw schoonfamilie het contact heeft verbroken omdat uw vrouw werd vermoord door de taliban (CGVS II, p. 11). Echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, zijn de problemen die leidden tot de dood van uw vrouw niet geloofwaardig bevonden. Daarnaast moet er worden opgemerkt dat u geen zicht biedt op uw netwerk in Kaboel. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de neef van uw vader niet in Kaboel woont, maar in Logar (CGVS I, p. 26). Tijdens het tweede gehoor daarentegen verklaart u aanvankelijk dat uw vaders neef in Kaboel woonde (CGVS II, p. 4). Achteraf beweert u dan weer dat uw vaders neef niet in Kabul, maar in Ghazni woonde, en dat hij een huis had in Kaboel waar zijn dochter woonde, en waar hij verbleef als hij in Kaboel werkte (CGVS II, p. 14). Dat u voortdurend uw verklaringen over de woonplaats van de neef van uw vader wijzigt, doet vermoeden dat het bestaan van een netwerk in Kaboel wil verhullen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u ook over de nodige professionele vaardigheden beschikt om in uw levensonderhoud te voorzien. Zo werd u al op zesjarige leeftijd ingelijfd om slager te worden, en heeft u dat beroep gedurende een groot deel van uw leven uitgeoefend (CGVS II, p. 6). Bovendien blijkt na vertaling van uw verzendingsbewijs dat u voorlegde dat u u post ontving vanuit Kaboel. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien en daarbij niet alleen beschikt over de nodige capaciteiten, maar ook over een gedegen netwerk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban vanwege uw werk als winkelier bij de militaire basis Shank in Logar en uw werk als chauffeur voor de politie in Kaboel.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er uit uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding ernstig in het gedrang brengen. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vrouw en kinderen in het begin van winter werden neergeschoten door de taliban toen jullie op weg waren naar Kaboel (CGVS I, p. 9). Echter, tijdens uw tweede gehoor past u plots uw verklaringen aan en beweert u dat jullie werden beschoten tijdens de lente of de zomer (CGVS II, p. 8-9). Dat u compleet tegengestelde verklaringen aflegt over het moment waarop uw vrouw en kind werden omgebracht door de taliban, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Voorts moet worden vastgesteld dat u zeer bizarre uitspraken doet over de bedreigingen van de taliban vanwege uw job als winkelier bij de basis Shank in Logar. Zo verklaart u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u die job opgaf omdat u een dreigbrief kreeg van de taliban en u voor uw leven vreesde (CGVS II, p. 7-8). Echter, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u die bewuste dreigbrief van de taliban had verscheurd omdat u hem niet serieus nam (CGVS I, p. 23). Deze twee verklaringen zijn onmogelijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u een dreigbrief van de taliban niet serieus zou nemen. Te meer daar u reeds verklaarde dat u uw job als slager had opgegeven omdat de taliban het u onmogelijk maakten om geld te verdienen (CGVS I, p. 13). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u er geen ervaring mee had en dat u de dreigbrief daarom niet serieus nam (CGVS I, p. 23). Deze verklaring weet evenmin te overtuigen. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor op het CGVS immers dat u ontslag nam als verkoper van het souvenirwinkelje omdat er voor u reeds een tolk die op de basis werkte in Logar een dreigbrief had

gekregen en dat hij daarna werd vermoord (CGVS II, p.7-8). U had dus wel degelijk ervaring met dreigbrieven van de taliban en wist dat deze niet licht moesten worden opgenomen. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Bovendien is het bizar dat u niet aan uw vriend Shams, de eigenaar van de winkel, heeft gevraagd of hij werd bedreigd of niet. U verklaarde immers dat Shams ook mee in het souvenirwinkeltje stond en hij dus even zichtbaar was als u (CGVS I, p. 14). Echter, wanneer u wordt gevraagd of Shams werd bedreigd, moet u toegeven dat u het niet weet omdat u het hem niet heeft gevraagd (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat [Shams] uw vriend was en ook risico liep, verklaart u bizar genoeg dat u niet verantwoordelijk voor hem was (CGVS II, p. 8). Er kan evenwel op zijn minst worden verwacht dat u bezorgd was voor uw vriend die u een job had aangeboden nadat u uw werk als slager moest opgeven. Dat u er nooit bij had stilgestaan dat uw vriend ook bedreigd kon worden door de taliban, zorgt voor verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u hebt gewerkt voor het bedrijf Kaboel Karwan waarvoor u werknemers van de politie van de stad Kaboel moest vervoeren tussen hun verschillende werkplaatsen. Er werden namelijk verschillende inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van deze job, die u uitoefende na uw terugkeer uit Iran, ernstig in twijfel trekken. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u tijdens de derde maand van 1392 (mei/juni 2013 volgens de gregoriaanse kalender) terugkwam uit Iran (CGVS I, p. 23). In uw tweede gehoor komt u hier plots op terug en beweert u dat u terugkwam uit Iran rond de negende of tiende maand van 1392 (november 2013/januari 2014 volgens de gregoriaanse kalender). Dat u zich niet meer kunt herinneren of u in de late lente of de late herfst van 2013 bent teruggekeerd, is erg opmerkelijk. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, beweert u dat u niet goed bent met maanden (CGVS II, p. 15). Deze verklaring weet echter allerminst te overtuigen. Aangezien u kort na uw terugkeer uit Iran aan de slag ging bij dit bedrijf in Kaboel en u dus geen duidelijkheid kunt scheppen over het moment waarop u aan de slag ging bij Kaboel Karwan, brengt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als chauffeur voor de politie van Kaboel en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban ernstig in het gedrang. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt over de duur van uw verblijf in het hotel in Kaboel, waar u tijdelijk verbleef tot u bij Kaboel Karwan aan de slag ging. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u gedurende één maand op hotel verbleef (CGVS I, p. 23). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweert u plots dat u drie maanden op hotel verbleef (CGVS II, p. 16).

Ook legt u inconsistente verklaringen af over hoe lang Mawlawi Sher, de imam van uw dorp in Logar, de brief reeds in handen had voor hij die aan u kwam afgeven in Kaboel. Zo zegt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat hij de brief ongeveer twintig dagen of een maand in zijn bezit had voor hij hem aan u gaf (CGVS I, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor moet u evenwel toegeven dat u geen idee heeft hoe lang de imam de brief al in zijn bezit had voor hij hem u bezorgde (CGVS II, p. 5). Daarnaast zijn de datum op de dreigbrief en de inhoud van de appreciatiebrief van het bedrijf Kaboel Karwan moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u opgegeven chronologie. Zo beweert u dat u de dreigbrief kreeg nadat u zes maanden had gewerkt als chauffeur voor de politie (CGVS II, p. 4). Echter, de dreigbrief werd opgesteld op 4/12/1435, wat omgerekend neerkomt op 7 mizan 1393 (29 september 2014 volgens de gregoriaanse kalender) (CGVS I, p. 21-22). Gelet op uw verklaringen over de duur van uw functie bij Kaboel Karwan is deze datum niet verenigbaar met de appreciatiebrief van uw voormalige werkgever waarin enkel staat dat u in 1392 voor hen heeft gewerkt (maart 2013/maart 2014 volgens de gregoriaanse kalender), temeer daar mizan de zevende maand is in de Afghaanse kalender (CGVS I, p. 22). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw werk bij Kaboel Karwan en uw daaruit voortvloeiende problemen met de taliban verder op de helling.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban exact wisten wanneer u uw huis kwam verkopen in Baraki Rajan zodat ze u konden ontvoeren. Zo beweert u dat enkel de neef van uw vader, de koper en de vastgoedmakelaar op de hoogte waren van uw komst (CGVS II, p. 11; 13). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat de koper of de vastgoedmakelaar mogelijks banden had met de taliban (CGVS II, p. 13). Dit is echter weinig aannemelijk.

Bovendien zijn uw verklaringen louter hypothetisch en zijn zij niet in staat om de bovenstaande onaannemelijkheid uit te klaren. Zo bent u later wel in staat geweest om uw huis te verkopen aan dezelfde koper nadat u was ontsnapt uit uw gevangenschap bij de taliban, en dit zonder problemen (CGVS II, p. 5; 13). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u door hen verraden werd.

Daarenboven is het zeer bizar dat u niet naar een voorzichtigere oplossing zocht om uw huis te verkopen. Zo beweert u dat u het enkel persoonlijk kon doen, en dat u naar Baraki Rajan moest afreizen om de deal te sluiten (CGVS II, p. 11). Het was evenwel logischer geweest om de neef van uw vader de zaak te laten afhandelen, zodat u geen risico liep door persoonlijk naar het gebied te komen waar de taliban naar u op zoek waren. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat er geen andere mogelijkheid was omdat het dorpshoofd getuige moest zijn. Gevraagd waarom de koper en het dorpshoofd niet naar Kaboel kwamen om de deal te sluiten, of waarom u niet aan een meer praktische oplossing heeft gedacht, moet u toegeven dat u er nooit zo over heeft nagedacht omdat u bang was (CGVS II, p. 11; 13). Echter, gelet op wat de taliban u volgens uw verklaringen reeds hadden aangedaan, is het zeer bizar dat u niet voorzichtiger was. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban op losse schroeven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige uitspraken doet over de plaats waar de taliban u gevangen hielden. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de taliban u wegvoerden naar Qalai Mohammad Shah (CGVS I, p. 25). Echter, tijdens uw tweede gehoor past u uw verklaringen aan en zegt u dat ze u naar Alla Dadkhil voerden. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat er 400 meter tussen Qalai Mohammad Shah en Alla Dadkhil ligt. Geconfronteerd met het feit dat het nog steeds twee verschillende dorpen zijn, beweert u dat Qalai Mohammad Shah en Allah Dadkhil tot dezelfde stam behoren (CGVS II, p. 12). Wat er ook van zij, deze verklaring is niet afdoende om te verhelderen waarom u twee verschillende dorpen heeft aangeduid als de plek waar de taliban u gevangen hielden. Ook dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Tenslotte moet ook nog worden opgemerkt dat uw kennis over het bedrijf Kaboel Karwan erg beperkt is. Zo beweert u dat Kaboel Karwan, het bedrijf waar u voor werkte, contracten aannam. Echter, u weet niet wat voor contracten en u kan enkel zeggen dat ze een contract hadden met de politie waarbij ze politie voorzagen van voertuigen (CGVS I, p. 24). Wanneer u wordt gevraagd wat uw taken waren als chauffeur, beweert u dat u de politie naar verschillende plaatsen moest brengen, zoals plekken die de politie moest doorzoeken, check points waar wagens werden gecontroleerd of plaatsen waar wegen moesten worden geblokkeerd (CGVS I, p. 24). Het is evenwel weinig aannemelijk dat de politie een privébedrijf zou contracteren om politieagenten naar hun verschillende werkplaatsen te brengen als de politie dat even goed zelf zou kunnen doen. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u niet weet waarom de politie dat niet zelf deed (CGVS I, p. 24). Bovendien beweert u dat u agenten moest oppikken in Seloj Markazi en moest brengen naar Qalai Zaman Khan (CGVS I, p. 24). Echter, u heeft geen idee waarom de agenten op die plaatsen moesten zijn, wat er daar te zien was en wat ze er moesten doen (CGVS II, p. 24-25). Er kan echter worden verwacht dat u op zijn minst meer kan vertellen over een job die u zes maanden heeft uitgeoefend. Dat u het tegendeel bewijst, zet de geloofwaardigheid van uw job als chauffeur voor de politie in Kaboel op losse schroeven.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de appreciatiebrief van Kaboel Karwan, moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en afkomst uit Baraki Barak, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De briefomslag bevestigt enkel dat u post ontving vanuit Kaboel. Wat betreft het Belgische medisch attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt middels zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, maar beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering door de taliban te zijn bedreigd omwille van zijn job als winkelier nabij de militaire basis Shank in Logar wordt in ernstige mate afbreuk gedaan door de frappante incoherentie in zijn verklaringen dienaangaande. Verzoeker verklaarde dat de taliban hem in een brief bedreigden omwille van voormelde werkzaamheden als winkelier, maar dat hij deze dreigbrief heeft verscheurd omdat hij hem niet serieus nam (stuk 13, gehoorverslag, p. 23; stuk 8, gehoorverslag, p. 7). Nochtans verklaarde verzoeker dat hij na ontvangst van voormelde dreigbrief bang was en ontslag nam als winkelier. Verzoeker besloot hierdoor zelfs om naar Iran te vluchten, maar omdat zijn vrouw haar vader niet wou achterlaten zouden ze uiteindelijk naar Kaboel zijn gegaan (stuk 13, gehoorverslag, p. 19; stuk 8, gehoorverslag, p. 3, 4). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker dat hij weet had van een tolk op de militaire basis die eveneens een dreigbrief had ontvangen en vervolgens werd gedood. Hij voegde eraan toe dat hij zijn job verliet omwille van hetgeen deze tolk was overkomen. Aldus blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich terdege bewust was van de mogelijke gevolgen van het negeren van een dreigbrief van de taliban. Dat verzoeker de eerste dreigbrief niet serieus zou hebben genomen omdat hij er geen persoonlijke ervaring mee had, is gelet op het voorgaande niet aannemelijk.

In navolging van de verwerende partij acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker nooit aan zijn vriend en eigenaar van de winkel zou hebben gevraagd of die ook werd bedreigd door de taliban. In het licht van verzoekers verklaringen dat hij naar aanleiding van de ontvangst van de dreigbrief zelf ontslag nam, biedt het argument dat mensen uit angst om hun werk te verliezen niet geneigd zijn om aan hun werkgever te laten weten dat ze in de negatieve aandacht van de taliban zijn gekomen hier geen verschoning. De algemene bewering dat wat men in België redelijk vindt zeer ver staat van wat men in Afghanistan redelijk vindt kan geen afbreuk doen aan de redelijke verwachting *in casu* dat verzoeker zijn vriend minstens zou hebben ingelicht over de dreiging waaraan deze als eigenaar van de winkel was blootgesteld, *quod non*.

Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich niet herinnert of hij in de late lente van 2013 is teruggekeerd vanuit Iran naar Afghanistan, dan wel in de late herfst van dat jaar. Net zo min als het aannemelijk is dat verzoeker zich niet kan herinneren of zijn vrouw door de taliban werd neergeschoten aan het begin van de winter dan wel tijdens de lente of de zomer. Het betreft hier niet zomaar een verschil in maanden, doch wel in seizoenen. Het gegeven dat verzoeker laaggeschoold is kan voormelde incoherenties in zijn verklaringen niet verklaren noch verschonen. Verzoeker toont niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren.

Dat er tussen het Afghaanse jaar 1392, het jaar waarin verzoeker volgens de appreciatiebrief van zijn voormalige werkgever tewerkgesteld was bij Kaboel Karwan, en de zevende maand van het jaar 1393, de maand waarin de door hem neergelegde dreigbrief werd opgesteld, slechts zeven maanden verschil is, neemt niet weg dat de datum van de dreigbrief niet verenigbaar is met de inhoud van de appreciatiebrief gelet op verzoekers verklaringen dat hij zes maanden bij Kaboel Karwan had gewerkt toen hij de dreigbrief kreeg.

Verzoeker betwist verder dat hij zich beperkt zou hebben tot een loutere hypothese waar hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat de taliban ervan op de hoogte waren dat hij zijn huis kwam verkopen in Baraki Rajan omdat zij mogelijks banden hadden met de koper van zijn huis of met de betrokken vastgoedmakelaar. Verzoeker blijft echter in gebreke zijn bewering aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd waarom de politie beroep doet op een privébedrijf om politieagenten naar hun verschillende werkplaatsen te brengen, en dat hij toen aangaf niet te weten waarom de politie dat niet zelf deed (stuk 13, gehoorverslag, p. 24). De algemene bewering dat het een oude gewoonte is in Afghanistan dat elk ministerie een beroep doet op een vervoersbedrijf om haar medewerkers naar het werk te brengen, wordt dan ook louter *post factum* aangevoerd. Het loutere feit dat er in Kaboel geen sprake is van willekeurig geweld kan niet op afdoende wijze verklaren waarom de politie daar een beroep zou doen op privébedrijven om haar personeel te vervoeren.

In zoverre verzoeker verwijst naar het incident waarbij zijn vrouw en dochter door de taliban werden omgebracht en hij werd verwond, waar hij opmerkt dat men niet zomaar een kogel in zijn lichaam krijgt, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoeker noch dit schietincident, noch de dreigementen van de taliban die eraan zouden zijn voorafgegaan aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die aan deze motieven afbreuk kunnen doen.

Wat betreft het voorgelegde medisch attest, dient te worden vastgesteld dat dit geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn letsels opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. De vermelding in het attest dat het *in casu* om schotwonden zou gaan, blijkt uitsluitend gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen, waardoor de oorsprong van verzoekers littekens niet kan worden geobjectiveerd.

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat verzoeker zijn werkzaamheden bij het bedrijf Kaboel Karwan niet aannemelijk heeft gemaakt, volstaat het aanhalen van algemene informatie waaruit blijkt dat Afghaanse burgers in dienst van de Afghaanse overheid of de buitenlandse troepen in Afghanistan een bijzonder risicoprofiel hebben niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoekers derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Verzoeker preciseert niet in welke zin elementen van zijn persoonlijkheid, zoals intellectuele vermogens, leeftijd of psychologische stoornissen, afbreuk zouden kunnen doen aan bovenstaande appreciatie van zijn asielrelaas. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn zichzelf te beschermen, is derhalve niet dienstig.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van november 2016 en COI Focus "Afghanistan. Burgerluchtvaart in

Afghanistan" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 1 september 2017 de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 bij. Uit deze recente informatie blijkt niet dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in die zin gewijzigd is dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande veiligheidsanalyse.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonfamilie en uw vaders neef in Kaboel wonen (CGVS II, p. 4 en 7). U beweert evenwel dat uw schoonfamilie het contact heeft verbroken omdat uw vrouw werd vermoord door de taliban (CGVS II, p. 11). Echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, zijn de problemen die leidden tot de dood van uw vrouw niet geloofwaardig bevonden. Daarnaast moet er worden opgemerkt dat u geen zicht biedt op uw netwerk in Kaboel. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de neef van uw vader niet in Kaboel woont, maar in Logar (CGVS I, p. 26). Tijdens het tweede gehoor daarentegen verklaart u aanvankelijk dat uw vaders neef in Kaboel woonde (CGVS II, p. 4). Achteraf beweert u dan weer dat uw vaders neef niet in Kabul, maar in Ghazni woonde, en dat hij een huis had in Kaboel waar zijn dochter woonde, en waar hij verbleef als hij in Kaboel werkte (CGVS II, p. 14). Dat u voortdurend uw verklaringen over de woonplaats van de neef van uw vader wijzigt, doet vermoeden dat het bestaan van een netwerk in Kaboel wil verhullen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u ook over de nodige professionele vaardigheden beschikt om in uw levensonderhoud te voorzien. Zo werd u al op zesjarige leeftijd ingelijfd om slager te worden, en heeft u dat beroep gedurende een groot deel van uw leven uitgeoefend (CGVS II, p. 6). Bovendien blijkt na

vertaling van uw verzendingsbewijs dat u voorlegde dat u u post ontving vanuit Kaboel. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien en daarbij niet alleen beschikt over de nodige capaciteiten, maar ook over een gedegen netwerk. (...)”.

Met de loutere bewering dat verzoekers familie altijd in de provincie Logar heeft gewoond en hij in Kaboel geen familieleden heeft waarop hij mag rekenen, doet verzoeker geen afbreuk aan bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen op basis waarvan redelijkerwijze van hem mag worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF